PI
0448

TEATRU MUZICĂ

Nr. 3
1955

P.C.-99824
BIBLIOTECA ACADEMIEI

DISTINCȚII

pentru merite deosebite în activitatea artistică

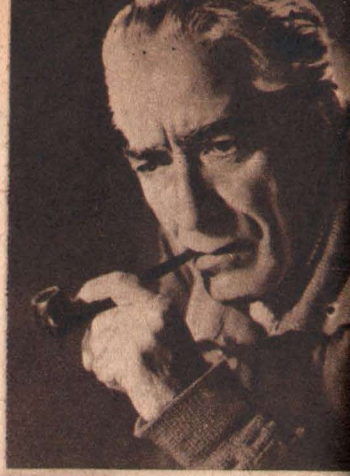

Pentru merite deosebite în activitatea artistică, Prezidiul Marii Adunări Naționale a conferit titlul de Artist al poporului din R.P.R. actorilor Gheorghe

ION IANCOVESCU

JEAN BOBESCU

ALEX. CRITICO

Calboreanu, de la Teatrul Național «I. L. Caragiale» și George Vraca de la Teatrul Armatei; titlul de Maestru emerit al artei din R. P. R. dirijorului Jean Bobescu; titlul de Artist emerit al R.P.R. actorilor Ion Iancovescu, de la Teatrul Național «I. L. Caragiale», Alexandru Critico de la Teatrul Tineretului, Miluță Gheorghiu și Maria Davidoglu, de la Teatrul Național din Iași.

Pl 0448

BIBLIOTECA ACADEMIEI DE ȘTIINȚE SOCIALE ȘI POLITICE A R.P.R.

Teatrul de Stat de Operă și Balet

Bărbierul din SEVILLA

Șerban Tassian în rolul Figaro

Sub balconul unei case din Sevilla, noaptea, conformîndu-se tuturor tradițiilor romantice, un tînăr într-o largă pelerină neagră suspină și se frămîntă, în timp ce muzicanții aduși de el îngînă o duioasă dar zadarnică serenadă.

Așa începe savuroasa operă bufă a lui Gioachino Rossini «Bărbierul din Sevilla» sau «Precauții inutile», pe care ne-o prezintă într-o nouă montare Teatrul de Stat de Operă și Balet al R.P.R.

De aproape 140 de ani iubitorii de muzică lirică din lumea întreagă ascultă cu încîntare celebra operă a lui Rossini. Succesul de care s-a bucurat de-a lungul atîtor generații de spectatori — și de care continuă să se bucure și azi «Bărbierul din Sevilla» — se datorește îmbinării fericite a textului dramatic cu melodioasa muzică a celebrului compozitor italian.

Libretul operei urmărește îndeaproape comedia cu același titlu a clasicului dramaturg francez Beaumarchais. Intriga este simplă. Doctorul Bartolo din Sevilla, un bătrîn avar, o ține sechestrată în casa lui pe tînăra Rosina, pupila sa, cu care vrea să se căsătorească pentru a intra în posesia averii ei. În acest scop zgîrcitul medic, ajutat de complicele său, profesorul de canto Don Basilio, a pus la cale un plan pentru a se însura prin surprindere cu Rosina. În acele clipe, însă, apare la Sevilla contele Almaviva, care s-a îndrăgostit de tînăra fată. Doctorul Bartolo, bănuind că apariția acestui cavaler i-ar putea strica ticăloasele-i socoteli, își ia precauțiile cele mai drastice.

Serenadele contelui nu pot sparge ușile ferecate ale casei în care Rosina este închisă de tutorele ei. Contele și Rosina sînt deznădăjduiți. Apare atunci salvatorul îndrăgostiților: Figaro, băr-

Yolanda Mărculescu în Rosina și Mihail Știrlei în Contele Almaviva

bierul isteț și șugubăț, care cunoaște multe meserii, dar și... slăbiciunile oamenilor. El îi ajută pe cei doi tineri să înșele vigilența lui Bartolo, contele fiind introdus în casă sub înfățișarea unui student care vrea să dea lecții de canto Rosinei în locul lui Don Basilio. Urmează o serie de încurcături dintre cele mai hazlii și neașteptate. Almaviva este pe punctul de a-și pierde iubita, care, înșelată de doctorul Bartolo, acceptă să se mărite cu el, pentru a se răzbuna pe conte.

Dar, cu istețimea lui, Figaro reușește să desfacă toate încurcăturile și tocmai cînd bătrînul Bartolo era sigur că prada nu-i mai scapă, Rosina se mărită cu Almaviva, avînd ca martor pe Figaro și pe

Magda Ianculescu în Rosina

Magda Ianculescu în Rosina
Valentin Teodorian în
Contele Almaviva

însuși complicele doctorului, Don Basilio.

Aspectul spumos și haziu al spectacolului «Bărbierul din Sevilla» îmbracă o adîncă critică realistă a societății secolului al XVIII-lea.

Rossini a accentuat în opera sa tendințele progresiste ale comediei lui Beaumarchais. Iubirea dintre contele Almaviva și Rosina este și în operă un simplu pretext, personajele principale, care se înfruntă, fiind doctorul Bartolo și Figaro.

Bartolo, bătrînul avar, hrăpăreț, înrăit în combinații ticăloase, reprezintă lumea veche, conservatoare și reacționară care se opune oricăror prefaceri, oricărui progres social.

Voiosul Figaro, om iscusit, talentat, optimist, reprezintă lumea nouă, istețimea și vigoarea maselor populare. El nu se predă în luptă, ci, cu geniul său febril, izbutește să descurce toate țițele țesute de dușmanii săi, să doboare piedicile, să înșele pe înșelători, să pedepsească pe ticăloși și să învingă cu surîsul pe buze. Victoria lui Figaro prevestea victoria popoarelor în luptă cu orînduirea feudală asupritoare.

În 1816, cînd Rossini compune opera «Bărbierul din Sevilla», patria sa, Italia, era sub jugul îndoit al propriei feudalități și al monarhiei austriace. Opresiunea atinsese paroxismul, cele mai elementare libertăți omenești erau călcate în picioare. După cum scria marele poet german Heine, «Italiei îi era interzis să vorbească, ea putea să-și verse aleanul numai prin muzică». În aceste momente opera lui Rossini căpăta o adîncă semnificație politică: ea simboliza victoria noului asupra vechiului, ea vestea și în Italia înfrîngerea asupririi austriace și a orînduirii feudale, de către poporul italian unit.

A. B.

Gh. Niculescu-Basu în Don Basilio și Silviu Gurău în Don Bartolo

CITADELA sfărîmată

Spun unii că despre lucrurile care se sfarmă, se destramă sub ochii tăi nu poţi vorbi decît cu tristeţe. Şi, totuşi, «citadela» care se sfarmă în noua piesă a lui Horia Lovinescu îţi lasă un sentiment de bucurie, de împlinire: sentimentul de bucurie al noului care izbîndeşte asupra vechiului, al vieţii care pulsează puternic, împingînd, călăuzind oamenii spre limanul fără liman al progresului, al fericirii.

Casa Dragomireştilor este, într-adevăr, un fel de citadelă în care agonizează o lume în pragul pieirii: un tată snob, mărginit, demagog şi huligan, care aşteaptă victoria armatelor hitleriste; o mamă care şi-a crescut copiii cu dragoste, dar fără să înţeleagă pentru ce lume şi idealuri îi creşte; un băiat pentru care omenirea este o încîlceală obscură de clişee cinice şi de himere; un altul care, în pragul tinereţii, se sufocă în lumea îmbătrînită a celor de acasă şi visează «marea aventură».

Ce altă aventură îi poate oferi propaganda burgheziei lui Petru Dragomirescu, decît sloganul războiului antibolşevic? Otrăvit de cinismele sau evadările «în absolut» ale fratelui său Matei, Petru pleacă pe front unde este rănit şi îşi pierde vederea.

Intors acasă din război, Petru—deşi lipsit de lumina ochilor—începe să simtă spărturile pe care viaţa cea nouă din jur le lărgeşte în zidurile citadelei. Matei, care s-a căsătorit cu Irina—o rudă săracă adăpostită în casa lor — ademenind-o cu mirajul aceloraşi evadări în «absolut», cu care odinioară îl otrăvea pe Petru, trăieşte din plin tragedia omului gol, searbăd, care, nefiind capabil să realizeze idealurile umane, devine întîi un indiferent, iar apoi un duşman al acestor idealuri. Irina trăieşte zilnic coşmarul unei dragoste inutile, al unei iubiri lipsită de bucurie înnoitoare, roasă de «deznădejdile» lui Matei. In jur evoluiază

Aspecte de la repetiţie

o lume decrepită și murdară de speculanți — ca mătușa Adela — de trădători și spioni — ca feciorul ei Costică, sau Gattescu, — amantul «distinsei nore Marie-Jeanne». Unicul contact cu lumea din afara «citadelei», lumea celor care au pornit să construiască o viață nouă, mai bună, mai fericită, îl are Petru prin bunica sa Emilia, prin Dan — fostul logodnic al Irinei și mai ales prin Caterina — o învățătoare tînără, care locuiește în casa lor.

Incetul cu încetul, Petru își dă seama că lumea dinăuntrul zidurilor «citadelei» nu-i mai poate oferi nimic decît clișeele

din ce în ce mai răsuflate ale lui Matei, care se bălăcește deopotrivă în principii reacționare existențialiste și în băutură. Indeletnicirile lui nu fac decît să acopere cu o perdea de himere planurile Adelei și ale celor de o teapă cu ea, planuri dușmănoase de trădare și spionaj sortite eșecului.

Petru își dă seama din vreme că viitorul e undeva, în afara zidurilor pe cale să se prăbușească ale «citadelei». El se îndreaptă cu încredere — alături de Caterina — spre acest viitor, care îi dă putința ca, în ciuda infirmității sale, să mai lucreze lîngă oameni și în folosul lor, să-și găsească un scop, într-adevăr demn, în viață.

Pe drept cuvînt înțelegi — cunoscînd piesa lui Horia Lovinescu, — de ce regizorul Mony Ghelerter, artist emerit al R.P.R., ne spunea cu satisfacție în timpul repetițiilor: «Lucrăm cu drag și cu spor la realizarea acestui spectacol. Actorii iubesc piesa; și integrarea lor în structura eroilor acestei drame se face în mod organic, firesc. Aceasta tocmai pentru că eroii au o individualitate proprie puternică și logic determinată de desfășurarea acțiunii și la fel de logic rezolvată de deznodămîntul conflictului. De-a lungul actelor, evoluția personajelor este veridică tocmai prin tipizarea izbutită pe care a realizat-o autorul.

Noi încercăm, de asemenea, să găsim cea mai justă formulă regizorală, pentru ca echilibrul care există în construcția piesei, între scenele de profund dramatism și cele satirice, să fie subliniat de un ritm unitar al interpretării».

Sîntem siguri că sperantele tov. Mony Ghelerter se vor confirma. Cu atît mai mult cu cît drama lui Horia Lovinescu este interpretată de fruntași ai scenei noastre ca: Lucia Sturdza Bulandra, Maria Filotti, Dida Calimachi, Marcella Rusu, Nina Diaconescu, Elena Sereda, Ion Finteșteanu, Emil Botta, Niky Atanasiu, Iulian Necșulescu, Matei Gheorghiu, Alexandru Demetriad, Alexandrescu Vrancea etc.!

Decorurile sînt semnate de Al. Brătășeanu, iar costumele de Al. Brătășeanu și Gaby Nazarie-Nițescu.

I. BUJES

Teatrul Național I. L. Caragiale Studio

1905

În parcul orașului au început să se ivească semnele cu care de obicei se vestește primăvara. Foșnesc frunze tinere în copaci. Boschetele și-au îmbrăcat întîia haină, de un verde crud. Furișîndu-se în umbra serii, cutează să se arate, din cînd în cînd, cîte o pereche de tineri liceeni.

Nu sînt puțini aceia care-și dau seama că în zvonurile acestei primăveri obișnuite se ascund de fapt alte semne: acelea ale «primăverii politice» — cum a rămas cunoscută în istorie primăvara primei revoluții ruse. Foșnetul frunzelor acoperă freamătul discuțiilor de pe bănci, haina nouă a boschetelor servește drept ascunzătoare, perechile de tineri îndrăgostiți discută nu despre lună și veșnicia dragostei, ci despre nedreptate, despre setea de libertate a poporului rus, despre lupta împotriva vechiului, pentru triumful noului. E ca și cum, pe aleile acestui parc de provincie, ar răzbate însuși ecoul acelor hotărîtoare evenimente ale anului 1905.

Astfel își începe Constantin Treniov acest clasic al dramaturgiei sovietice piesa «Liceenii», menită să prezinte viața vechii școli dinaintea revoluției, într-un oraș de provincie rusesc. Îndemnați de sufletul înnoitor al mișcărilor muncitorești și țărănești, scîrbiți de fățărnicia, moravurile învechite, incapacitatea și incompetența profesorilor lor, de disciplina draconică menită să le înăbușe elanurile tinerești, dragostea pentru progres, unii elevi din școala directorului Leagușev alcătuiesc cercuri ilegale.

Pasiunea și elanul cu care elevii pornesc să-și făurească o nouă viață, alăturîndu-se revoluției, ura lor împotriva a tot ce e vechi, înăbușitor, retrograd, alarmează conducerea liceului. Leagușev caută să creeze impresia că «totul merge bine» — în școală, dar de fapt, el duce o luptă necruțătoare împotriva cercurilor ilegale ale elevilor. Fata unui funcționar sărac, Olga Cernicichina, este exclusă din liceu pentru participarea la un cerc subversiv. Conducerea liceului, nevrînd să dezvăluie substratul politic al acestei eliminări, caută s-o motiveze, acuzînd eleva de destrăbălare. Neomenia lui Leagușev, a lui Adamov și a celorlalți reprezentanți ai tiraniei țariste în școală, o împinge pe tînăra fată la disperare. Ea încearcă să se sinucidă. Salvată, susținută de liceanul Pavel — fiul unui cismar și întemeietorul cercului ilegal al elevilor — și de profesorul Braghin, Olga Cernicichina învinge acest greu moment și se alătură mișcării revoluționare.

Reprezentarea piesei «Liceenii» pe una din scenele Teatrului Național «I. L. Caragiale» are o dublă semnificație. Pe de o parte ea marchează într-un mod sărbătoresc aniversarea unei jumătăți de secol de la prima revoluție rusă. Pe de altă parte ea prezintă publicului nostru una dintre cele mai populare lucrări dramatice sovietice pentru tineret, care — deși au trecut aproape 20 de ani de cînd figurează în repertoriul teatrelor sovietice — este tot atît de actuală și azi prin suflul ei tineresc, prin prospețimea și înalta ei valoare educativă.

Spectacolul, realizat sub direcția de scenă a lui Iulian Necșulescu și Virgil Sacerdoțeanu, a fost prezentat pentru întîia oară în cadrul primului concurs republican al tinerilor actori, regizori și pictori scenografi, obținînd premiul întîi. El se bucură astăzi — pentru prospețimea, tinerețea sa avîntată, duioșia și căldura care îl străbate, — de aprecierea unui public, cu fiecare reprezentație mai numeros.

sus: *Didona Popescu, Victoria Gheorghiu și Eva Pătrășcanu*
jos: *Scenă din actul I*

Teatrul Național
I. L. Caragiale
Comedia

CEI din DANGAARD

Este povestea oamenilor dintr-una din fermele Danemarcei. Marele scriitor danez Martin Andersen Nexö i-a cunoscut îndeaproape pe «Cei din Dangaard» în trudnica și chinuita sa tinerețe.

Fiu al unui cioplitor în piatră, el a trăit viața de mizerie a argaților de fermă din satul Nexö, al cărui nume l-a păstrat, adăugîndu-l mai tîrziu numelui său patronimic.

Luptător neobosit pentru emanciparea proletariatului danez, activist de frunte al mișcării antifasciste, personalitate marcantă a Consiliului Mondial al Păcii, Martin Andersen Nexö a fost o figură reprezentativă a vieții internaționale contemporane. Prin opera sa literară — romane, nuvele, drame —, tradusă în multe limbi europene, Martin Andersen Nexö a adus o strălucită contribuție la fondul de aur al literaturii universale.

Prigonit și adeseori întemnițat, Nexö n-a șovăit niciodată în lupta dusă cu pana și cuvîntul pentru apărarea drepturilor celor exploatați, în lupta pentru pace și prietenie între popoare.

Poporul, care l-a iubit și l-a înțeles, îl numea «Gorki al Scandinaviei».

În «Cei din Dangaard», Nexö ne înfățișează viața unui sat danez la începutul acestui secol, conflictul dintre lumea veche a «stăpînilor» și lumea nouă, a muncitorilor agricoli.

Drama familiei Bohn, al cărui ultim moștenitor își ruinează ferma pentru a-și petrece viața în chefuri și orgii, simbolizează decadența burgheziei funciare, incapabilă de a-și mai gospodări averea.

Marietta Anca — Gjarta, Marcel Enescu — Directorul Casei de Economii, Eva Pătrășcanu — Maria Olsen, Ion Manu — Mons, Eliza Petrăchescu — Domnișoara Köller, Victor Moldovan — tînărul Bohn

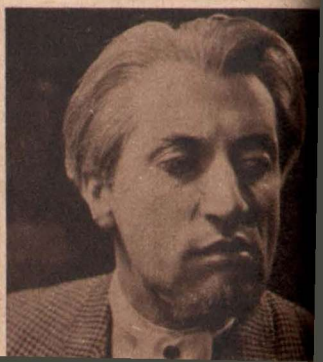

Acțiunea piesei începe în momentul cînd bătrîna doamnă Bohn află că fiul ei a vîndut pînă și grînele de sămînță pentru a-și acoperi datoriile de la chefuri. Ferma ipotecată este astfel în pragul ruinei complete. Bătrîna Bohn încearcă disperată, prin rugăminți și amenințări, să obțină ajutorul vătafului și al argaților ca să continuie munca la fermă și să-și salveze proprietatea. Dar muncitorii agricoli nu mai sînt dispuși să trudească pentru a scăpa de la pieire pe stăpînii neîndurători; ei luptă pentru o viață liberă și omenească, conștienți că pot gospodări singuri și cu mai mult folos ferma, lucrînd-o în comun.

Rezistența doamnei Bohn este inutilă și, în clipa în care argații preiau ferma de la creditori, ea își otrăvește nevolnicul fiu și se sinucide dînd foc casei. Deznodămîntul dramatic al piesei simbolizează astfel pieirea inevitabilă a clasei exploatatoare în fața forței crescînde a proletariatului.

Piesa «Cei din Dangaard», care obține un meritat succes în sala Comedia a Teatrului Național «I. L. Caragiale», este pusă în scenă de regizorul Mony Ghelerter și se bucură de o interpretare la un înalt nivel artistic al actorilor: Aura Buzescu, laureată a Premiului de Stat, Marieta Anca, Silvia Dumitrescu-Timică, Eliza Petrăchescu, Emil Botta, Emanuel Petruț, Victor Moldovan, Victor Antonescu, Ion Manu, Irina Nădejde-Cazaban, Jenică Constantinescu etc.

Emil Botta — Erik

Matei Gheorghiu — Anders

Aura Buzescu — Doamna Bohn

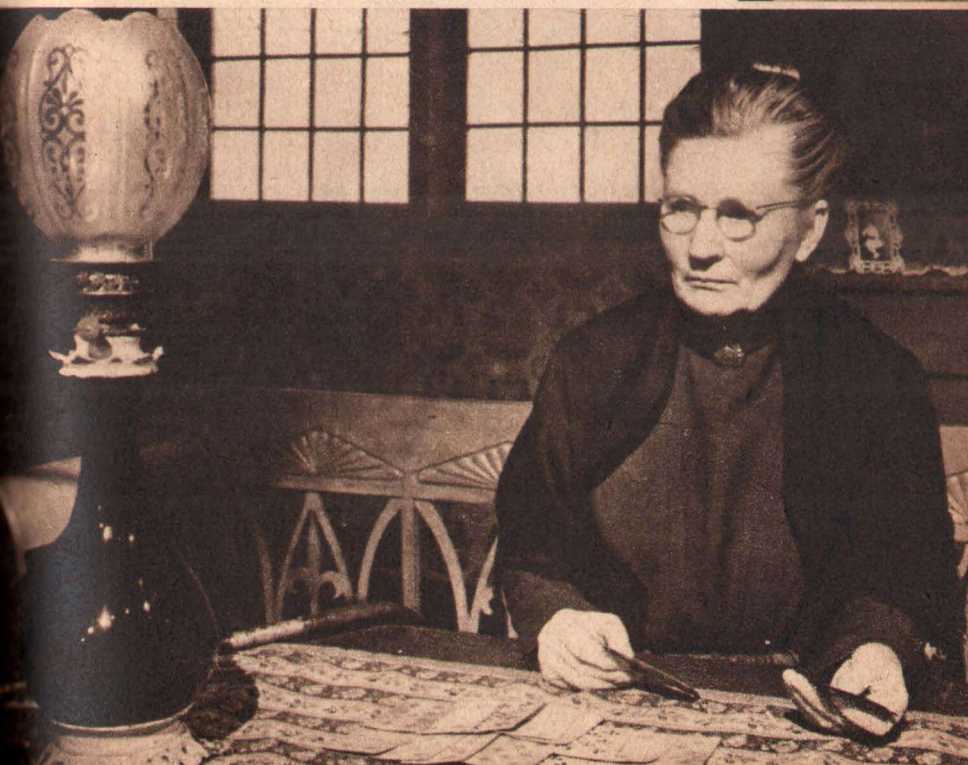

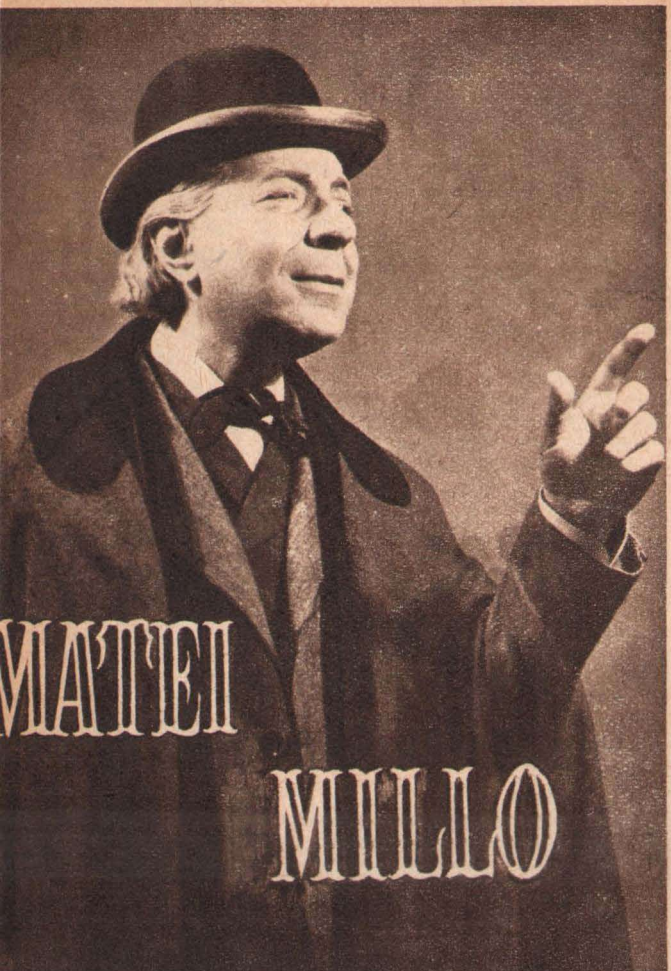

«Eu mă duc, mă prăpădesc ca un cîntec bătrînesc».

Decenii de-a rîndul spectatorii teatrului romînesc, oamenii simpli care alcătuiau publicul preferat al marelui actor și animator Matei Millo, au ascultat aceste strofe, recitate cu avînt, cu o rară măiestrie, cu un mișcător patos dramatic, de către interpretul atîtor piese, scenete și vodeviluri originale, pe scenele sălilor de teatru din orașele mici și mari ale țării.

Alături de Alecsandri, Alecu Russo, Costache Caragiale, Matei Millo a militat activ pentru o cultură romînească, pentru promovarea unui teatru, «în bună limbă romînească», menit să exprime năzuințele de emancipare ale poporului.

Intreaga viață și-a consacrat-o Millo acestor patriotice idealuri, trebuind să lupte — din anii tinereții și pînă la ultima suflare — împotriva vitregelor vremuri de cumplită exploatare, înfruntînd indiferența, disprețul, obscurantismul claselor stăpînitoare, care, preferînd spectacolele date de trupele străine, ocoleau reprezentațiile în graiul țării.

Pentru a zugrăvi viața zbuciumată și lupta aprigă a acestui valoros actor romîn, înflăcărat sprijinitor al dramaturgiei originale și care a contribuit la statornicirea tradiției realiste în teatrul nostru, scriitorul Mircea Ștefănescu, laureat al Premiului de Stat, a realizat piesa «Matei Millo», care cunoaște un succes nedezmințit pe scena Teatrului Național «I. L. Caragiale» — sala Comedia.

Pusă în scenă de regizorul Sică Alexandrescu, lucrarea dramatică «Matei Millo» este interpretată de Ion Finteșteanu (în rolul titular), Al. Giugariu (poștelnicul Manolachi), Silvia Dumitrescu-Timică (poștelniceasa Pulheria), Cella Dima (Duduca Marghioliță), Eugenia Popovici (Caterina), Victor Antonescu (Conu Bărboi), Niky Atanasiu (Nunuță Bacaloglu), Emil Botta (tînărul primul amorez), Marietta Deculescu (subreta), Mircea Constantinescu (sufleurul), Nina Diaconescu (întîia amoreză), Aurel Munteanu (al doilea amorez), Nelly Dordea (Coana Chirița) etc.

Emil Botta
primul amorez

Marietta Deculescu
subreta

M. Constantinescu
suflerul

Nina Diaconescu — intîia amoreză

Eugenia Popovici—Caterina

Teatrul Armatei

INVAZIE

Eugenia Bosînceanu în rolul Olga

«Invazia» de Leonid Leonov aduce pe scenă un episod emoționant din timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei.

Acțiunea piesei se desfășoară în casa doctorului Talanov. Micul orășel în care a trăit și a muncit toată viața doctorul Talanov este invadat de hitleriști. Împotriva cotropitorilor și a uneltelor lor, luptă pe ascuns, cu o îndîrjire necruțătoare, oamenii sovietici rămași în localitate.

Familia lui Talanov trăiește și ea marea tragedie a războiului: Feodor, fiul doctorului, închis pînă atunci pentru o încercare de omor din gelozie, prezintă serioase motive de îngrijorare pentru toți ceilalți, devotați cu trup și suflet țării și partidului.

Încercările grele prin care trec oameni sovietici stîrnesc însă în conștiința lui Feodor ura neîmpăcată împotriva dușmanilor și-l fac să devină unul dintre cei mai destoinici partizani; el nu pregetă să-și dea viața pentru țara și poporul său. Cînd glorioasele oștiri sovietice eliberează orașul vremelnic ocupat, bătrîna mamă a lui Feodor nu-și plînge fiul mort cu cîteva minute mai înainte, căci ea și-a regăsit copilul, de care este mîndră și pe care îl va purta veșnic în inimă...

«Invazia» a fost pusă în scenă de regizorul George Rafael. Rolul doctorului Talanov este interpretat de V. Ronea, iar cel al soției lui, Ana Nikolaevna, de Maria Sandu. Celelalte roluri sînt interpretate de V. Maximilian, C. Ramadan, Val. Săndulescu, Eugenia Bosînceanu, Ecaterina Ionescu, Genoveva Preda, C. Codrescu, G. Negoescu, G. Buznea, Sandu Sticlaru, Vasile Lucian, L. Bădărău, G. Mazilu, Ion Atanasiu Atlas etc. Decorurile și costumele sînt semnate de Ofelia Popescu Tutoveanu.

Gh. Mazilu
în rolul Spurre

Const. Ramadan
în rolul Faunin
Nikolae Sergheevici

VLAICU VODĂ

Aurel Rogalski — Vlaicu Vodă

200 de reprezentații cu piesa unui clasic român, *într-o singură stagiune*, iată un eveniment semnificativ pentru avîntul revoluției culturale care se desfășoară în țara noastră.

«Vlaicu Vodă» — valoroasa lucrare dramatică a scriitorului Alexandru Davilla a găsit pe scena Teatrului Armatei prețuirea ce-i se cuvenea. Colectivul artistic și tehnic al tea-

Aglae Metaxa — Doamna Clara și George Vraca — Vlaicu Vodă

Consl. Vintilă Mircea Baciaru

trului a slujit această operă cu toată căldura. Iar cei peste 200.000 de spectatori care au vizionat-o, au răsplătit cu aplauzele lor strădaniile colectivului nostru.

Cele 200 de spectacole cu «Vlaicu Vodă» constituiesc o victorie nu numai pentru Teatrul Armatei, ci pentru întreg teatrul românesc.

Alături de toți colegii mei, sînt fericit că am putut contribui la această izbîndă.

George Vraca

Artist al poporului din R.P.R.
Laureat al Premiului de Stat

Sandina Stan — Doamna Clara

N. Sireteanu — Spătarul Dragomir

George Sion — Banul Mikeš

Libelula

Reprezentată cu mare succes pe scena Teatrului Central al Armatei Sovietice din Moscova, ca și pe scena Teatrului Dramatic Ucrainean «Taras Sevcenko», piesa tinerei scriitoare gruzine Mariké Barataşvili — cu toate aspectele ei de comedie —, dezvoltă o temă destul de gravă...

«Libelula» este porecla pe care a primit-o Mariné, unica fiică a unui văduv, și care a crescut răsfățată și fără griji, mai mult în cîntece și dansuri...

Ușor, pe negîndite, «Libelula» trece din copilărie în adolescență și intră, zburînd vioi ca un fluturaș, în viață. Cînd să-și treacă examenele pentru a intra într-un institut, Mariné se îndrăgostește de tînărul Sota. Ea hoinărește zile întregi prin Tbilisi, pierde

Ion Tiftor în rolul Sota

Liliana Țicău în rolul Mariné Peradzé Libelula

examenul și se pregătește — optimistă și superficială — să-și încerce din nou norocul la un alt institut.

Între timp survine o întîmplare neașteptată: o altă tînără fată, care poartă exact același nume, a fost decorată cu Steaua de aur de Eroină a muncii socialiste. Rudele și cunoștințele «Libelulei», socotind că e vorba de Mariné, sînt mîndre și fericite de succesul ei. Totuși, confuzia nu dăinuie. Lucrurile se clarifică, iar Mariné înțelege cît de greșit a privit viața. Întorcîndu-se în colhozul din satul natal, Mariné ajunge o harnică muncitoare, spre mîndria și bucuria celor ce o îndrăgesc, spre propria sa mîndrie și fericire.

Analizînd cuprinsul piesei «Libelula», revista sovietică «Teatr», într-un articol semnat de N. Kaliţin, remarcă printre altele: «În lucrarea sa dramatică, Mariké Barataşvili demonstrează cît de important este, pentru tineretul nostru, să-și cultive încă de la cea mai fragedă vîrstă, sentimentul datoriei și al răspunderii, cît de amar le este uneori dat părinților să se căiască că și-au răsfățat peste măsură copiii»...

Pusă în scenă de George Dem. Loghin, «Libelula» este interpretată de Liliana

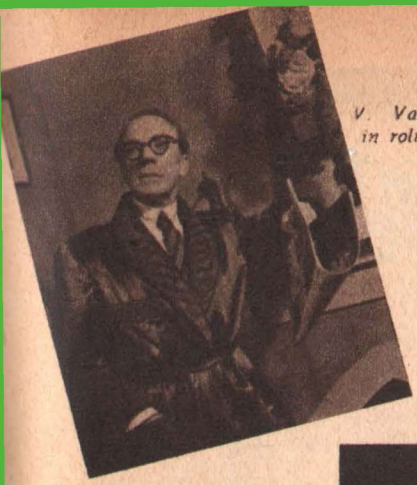

V. Valentineanu în rolul Iraclii

Ţicău — în rolul titular — şi de Cezar Rovinţescu, Victoria Mierlescu, V. Valentineanu, Olga Tudorache, Margareta Dumitrescu, Lucreţia Racoviţă, Ion Cosma, Ion Ciprian, Vasile Niţulescu, Rozalia Avram, Sorin Balaban etc.

Decorurile şi costumele sînt semnate de I. Mitrici, conducerea muzicală o are Florin Comişel, iar aranjamentele coregrafice se datoresc lui Vl. Bedea.

N. Ciprian în rolul Cohta şi Olga Tudorache în rolul Macvala

Cezar Rovinţescu în rolul Nichifore Peradzé

Ilie Frimu în rolul Arcil Gabunia

Victoria Mierlescu în rolul Efrosinè

Studioul actorului de film „C. Nottara"

STEAUA SEVILLEI

Lope Felix de Vega Carpio (1562—1635) a fost unul dintre cei mai însemnaţi dramaturgi ai literaturii clasice spa-

niole. Activitatea sa literară de o neobişnuită fecunditate — a scris aproape 2000 piese de teatru — se caracterizează prin vigoarea dramatică a multora dintre operele sale, prin verva şi măiestria cu care a ştiut să dezvăluie şi să biciuiască moravurile specifice societăţii timpului său.

Se poate spune că în istoria teatrului universal, odată cu operele lui Lope de Vega iau naştere adevăratele «comedii şi drame de moravuri» cărora ilustrul dramaturg a ştiut să le dea o remarcabilă expresie artistică.

«Steaua Sevillei», piesa care se reprezintă actualmente pe scena Studioului actorului de film «C. Nottara», are ca temă protestul împotriva abuzurilor regalităţii.

Don Sancho el Bravo (Don Sancho cel crud),

rege al Sevillei, a pus ochii pe o tînără fată, dona Estrella Tabera, păzită cu străşnicie de fratele ei Busto Tabera. Regele pătrunde mascat

în locuinţa Estrellei, dar Busto îl surprinde şi, prefăcîndu-se că nu-l recunoaşte, îşi exprimă mînia şi indignarea în cuvinte aspre, pline de demnitate.

Nemulţumit numai cu atît, el o spînzură chiar în palat pe maura Natilde, complicea suveranului.

Mîniat, regele îl convinge pe Don Sancho de los Roelas să-l ucidă pe Busto. După săvîrşirea crimei, Sancho e

arestat, iar judecătorii — în ciuda insistenţelor monarhului — îl osîndesc la moarte. Spre a-şi salva prietenul, regele se vede nevoit să mărturisească că el dăduse ordinul uciderii lui Busto.

In Busto Tabera şi în judecători, Lope de Vega întruchipează aspiraţiile poporului împotriva absolutismului monarhic, protestul maselor împotriva promiscuităţii şi tiraniei regale.

Pusă în scenă de Sorana Coroamă, «Steaua Sevillei» se reprezintă în interpretarea Eugeniei Bădulescu (Estrella), a

lui N. Ionescu Gion (Don Sancho de los Roelas), Titus Lapteş (regele),

Dominic Stanca (Busto Tabera), Dinu Iancules-cu, Aurelia Vasilescu, C. Neamţu-Otonel, Gheorghe Gimă etc.

Decorurile şi costumele vor fi realizate după

schiţele semnate de Anton Gheorghiu.

Intrigă și iubire

« Mereu va răsuna chemarea lui Schiller împotriva tiranilor, mereu va fi scump clasei muncitoare poetul « Hoților » și al Luisei Miller, al lui Wallenstein și al lui Wilhelm Tel »...

FRANZ MEHRING

În seara zilei de 15 aprilie 1784 la Teatrul din Mannheim avea loc premiera dramei « Intrigă și iubire ». Era a treia piesă a lui Friedrich Schiller pe care acest teatru o prezenta, în mai puțin de doi ani, unui public însetat să asculte cuvîntul de răzvrătire împotriva tiraniei feudale, cuvînt pe care tînărul poet german îl aduce pe scenă.

Intr-adevăr, ca și primele sale drame « Hoții » și « Fiesco », « Intrigă și iubire » este însuflețită de acel patos al libertății și dreptății sociale care caracterizează opera acestui strălucit reprezentant al « marelui secol al literaturii germane ».

Tema piesei este iubirea dintre Luise Miller, fiica unui modest muzicant, și baronul Ferdinand von Walter, fiul primului ministru al unui principat german. Dragostea între doi tineri din clase sociale deosebite nu putea fi privită în societatea feudală decît ca un sacrilegiu. Tatăl lui Ferdinand (Președintele), aflînd de sentimentele fiului său pentru o mic-burgheză, va folosi toate mijloacele ticăloase pe care le are la îndemînă un ministru al feudalității pentru a zădărnici o căsătorie neîngăduită de putreda morală aristocrată. În acest scop el pune la cale cele mai josnice mișcării, aruncă în temniță pe părinții Luisei și țese în jurul acestei fete, de o mare curățenie sufletească, un noian de intrigi care au drept rezultat sinuciderea lui Ferdinand și omorîrea Luisei.

Dar ceea ce dă piesei lui Schiller semnificația sa deosebită, nu este numai nefericita poveste de dragoste a Luisei și a lui Ferdinand, ci faptul că, în această dramă, poetul german a oglindit cu vigoare, în chip realist, lupta înăbușită încă, ce se dădea între două lumi, între lumea asupriților și cea a asupritorilor.

In drama sa, Schiller ținuiește la stîlpul infamiei aristocrația trîndavă și desfrînată care stăpînește prin jaf, crime, și fărădelegi o națiune vlăguită.

Din trăirea și cunoașterea profundă a stărilor vremii sale, din entuziasmul său înflăcărat pentru marile idealuri ale omenirii asuprite, — libertatea și dreptatea socială, — a zămislit Schiller opere de valoarea dramei « Intrigă și iubire »

Prin forța sa dramatică și prin realismul ei această piesă este un necruțător act de acuzare împotriva tiraniei, a regimului feudal în care a trăit și a scris acest mare poet și dramaturg german.

« Intrigă și iubire » se reprezintă pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R. în următoarea interpretare: Nicolae Sireteanu (Președintele); Costel Gheorghiu, Mircea Cruceanu (Ferdinand von Walter); Corado Negreanu (Wurm); Mary Georgescu (Luise Miller); Aurel Ghițescu, N. N. Matei (Miller); Angela Luncescu, Ketty Mușatescu (soția lui Miller); Eugenia Zaharia, Alexandra Pascu Ianu (Lady Milford); Sanda Gregorian (Sofia); C. Țăpîrdea (Cameristul); Traian Dănceanu (von Kalb).

Regia artistică: N. Al. Toscani; decorurile: Traian Cornescu; costume: Elena Barlo.

Luise
Maria Georgescu Pătrașcu
Ferdinand — Costel Gheorghiu

Lady Milford — Eugenia Zaharia
Wurm — Corado Negreanu
Președintele von Walter — Nicolae Sireteanu

Ducesa de Olivarez
Nelly Sterian

Marchizul de Posa
Septimiu Sever

Don Carlos
Fory Etterlé

Elisabeta de Valois
Clodi Bertola

Regele Filip al II-lea
Toma Dumitriu

Prinţesa de Eboli
Beate Fredanov

Don Carlos

Socotesc că personajul «Don Carlos» — din cunoscuta lucrare a marelui poet şi dramaturg german Fr. Schiller — ridică mult mai multe probleme şi dificultăţi de interpretare decît de concepţie. Cu alte cuvinte, greutatea întruchipării scenice a acestui erou nu este determinată de complexitatea gîndirii sale — aşa cum s-ar întîmpla cu Hamlet, de pildă — ci de diferitele, multiplele situaţii în care îl plasează autorul de-a lungul acţiunii

«Don Carlos» este — într-un limbaj actoricesc, aş spune: un rol prim — o mare partitură care pretinde o stăpînire cît mai completă a măiestriei artistice. Iată de ce, adeseori este chemat să-l interpreteze bineînţeles cu o enormă muncă şi cu un înalt simţ de răspundere — un actor mai vîrstnic.

Pe umerii lui Don Carlos apasă primele două acte, precum şi două scene mari din actul V. Cea mai mare dificultate — în ceea ce priveşte construirea şi exprimarea caracterului acestui erou — constă în faptul că însuşi autorul nu-i conturează o rezolvare prea lămurită.

Piesa a fost scrisă de-a lungul unei perioade de mai mulţi ani. În acest timp ideile autorului au evoluat. Cîndită la început ca un conflict Carlos — Filip — regina, lucrarea ajunge sub impulsul ideilor înaintate, să oglindească ciocnirea dintre spiritul de libertate şi absolutismul monarhic.

La începutul acţiunii aflăm că tînărul Carlos a avut o tristă copilărie, că şi-a văzut pentru prima oară tatăl abia la vîrsta de 6 ani, iar mai tîrziu:

«Numai cînd îmi primeam pedeapsa pentru o greşeală oarecare
Carlos îi mărturiseşte Marchizului de Posa

«Odinioară visam şi eu un Carlos ce se aprindea vorbind de libertate...»

Deci eroul nostru îşi apropie ideile mari, înaintate, dar tot el este acela care spune mai departe:

«Dar acest Carlos a murit de mult».

De ce a părăsit Carlos aceste năzuinţi înalte? Pentru că era preocupat, frămîntat de dragostea ce nutrea reginei, fostei lui logodnice, soţiei lui Filip, deci mamei lui vitrege.

Carlos se dovedeşte a fi mai prejos de misiunea sa, fiindcă dragostea lui «pătimaşă şi fără speranţă» îl preocupă ca o idee fixă, alungînd din conştiinţa sa orice alt gînd.

Sub imboldul Marchizului de Posa el cere să plece în Flandra, dar ceea ce îl hotărăşte de fapt, e scrisoarea reginei în care sînt oglindite suferinţele acestei provincii.

De-abia în momentul morţii lui Posa, Carlos — sub lovitura acestei dureri — devine un om adevărat, conştient de misiunea sa de viitor monarh generos, gata să-şi sacrifice dragostea, deoarece ştie că: «Există pe lume o fericire mai mare decît aceea de a te avea pe tine».

Iată deci la ce eliberare a conştiinţei ajunge Don Carlos — la sfîrşitul piesei — atunci cînd e gata să plece «să scoată poporul de sub jugul tiranilor».

Toate aceste elemente dramatice, care fac din «Don Carlos» eroul atît de zbuciumat al dramei lui Schiller, constituiesc de fapt dificultăţile pe care interpretul trebuie să le rezolve, printr-o minuţioasă documentare, prin muncă consecventă, gîndind fie care gest şi fiecare acţiune în parte, punînd la contribuţie întreaga sa maturitate artistică

Fory Etterlé

Laureat al Premiului de Stat

Concerte lecție

În scopul de a populariza tot mai mult muzica și problemele legate de ea, Filarmonica de Stat a inițiat, încă de la începutul acestei stagiuni, o serie de concerte-lecție, care sînt ținute cu regularitate, în sala Dalles.

Unele dintre concerte au drept temă anumite probleme de ordin teoretic ale muzicii, ca de pildă, acelea ale melodiei, polifoniei și armoniei; altele au avut în vedere explicarea formelor muzicale, ca rondo-ul, sonata, simfonia ș.a.

Mai multe concerte-lecție s-au ocupat, pe larg, de multiplele izvoare de inspirație ale creației muzicale, cum sînt viața, natura, ca și lumea basmelor și a legendelor, iar un concert-lecție a fost consacrat problemei, deosebit de importante, a cîntecului și dansului popular, temelie a creației culte, a muzicii simfonice.

Tema întruchipării patriotismului în muzică, legătura muzicii cu poezia, ca și oglindirea, în muzică, a operelor unor mari creatori — Dante, Shakespeare, Goethe, Pușkin ș.a. au constituit, de asemenea, obiectul unora dintre concertele-lecție.

În cadrul unui concert-lecție, au fost urmărite evoluția cîntului vocal și aceea a muzicii de-a lungul veacurilor, iar lecții speciale au fost consacrate instrumentelor muzicale din orchestra simfonică și evoluției orchestrei simfonice de la Beethoven pînă în zilele noastre.

Au fost prezentate, de asemenea, unele mari figuri din istoria muzicii, ca Bach, Haendel, Rameau etc.

Ludwig van Beethoven

În ceea ce privește programele de viitor, la 2 aprilie va avea loc un concert-lecție cu tema «Școala de la Manheim și Haydn», care va fi urmat de concerte în care vor fi prezentați Beethoven, Mozart, Weber ș.a.

Ținute de conferențiarii Zeno Vancea, George Breazul, Marcel Breslașu, Tudor Ciortea, Gabriela Deleanu, Andrei Tudor, George Bălan, Vasile Tomescu, Alexandru Pașcanu, Alfred Hoffman, Octav Cristescu etc., aceste lecții au un caracter de largă accesibilitate și sînt însoțite de bogate exemplificări muzicale.

Majoritatea concertelor-lecție au constituit un nimerit prilej pentru conferențiari de a evidenția plasticitatea anumitor imagini muzicale, chipul în care este redat conflictul dramatic, eroul pozitiv sau negativ, caracteristicile muzicii programatice etc.

O bună parte din concertele-lecție care au fost ținute, vor fi repetate în instituții de cultură și în diferite fabrici și întreprinderi.

Numerosul public care participă la aceste concerte-lecție dovedește că ele răspund tot mai mult nevoilor arzătoare de artă și cultură ale celor mai largi mase de ascultători.

Ar mai fi totuși de discutat — și în această privință este de dorit ca cititorii noștri să-și spună cuvîntul — dacă ora și ziua cînd ele se țin, sînt cele mai potrivite.

J — V. PANDELESCU

Trio SUK

La 2 martie 1955 a avut loc în sala Dalles un concert dat de o formație cehoslovacă de muzică de cameră, Trio Suk, care ne-a vizitat țara în cadrul acordului cultural cu Republica Cehoslovacă.

Înființat acum cinci ani, Trio Suk este format din elemente tinere și talentate, care au izbutit să închege în acest timp relativ scurt un ansamblu omogen, capabil să realizeze interpretări de o înaltă ținută artistică. Cei trei membri ai formației, Iosef Hallapian, Iosef Suk — vioară, și Iosef Chuchro — violoncel, posedă deopotrivă calitățile tehnice și suplețea necesare pentru a răspunde cerințelor de echilibru sonor și de unitate interpretativă pe care le implică specificul ansamblului de muzică de cameră. Activînd pe lîngă Ansamblul Artistic al Armatei Cehoslovace «Vit. Nejedly», laureat al Premiului de Stat, Trio Suk constituie o frumoasă mărturie a dragostei și prețuirii cu care e dusă mai departe tradiția muzicii de cameră cehoslovace.

În programul concertului au figurat: Trio în do minor, opus 1 No. 3 de Beethoven, Elegia opus 23 și Trio în do minor opus 2 de Iosef Suk, precum și Trio în re minor opus 63 de Schumann.

Un public numeros a urmărit cu un adînc interes desfășurarea concertului, aplaudînd cu căldură interpretările valorosului ansamblu. La cererile repetate ale asistenței, artiștii cehoslovaci au mai cîntat primele două părți din Dumki — trio de Dvorak și finalurile din Trio opus 15 de Smetana, Trio opus 67 de Șostakovici și Trio opus 49 de Mendelssohn-Bartholdy.

Succesul de care s-a bucurat seara de muzică de cameră oferită de oaspeții cehoslovaci a prilejuit totodată o caldă manifestație de simpatie pentru arta muzicală din republica prietenă și pentru măiestria solilor ei.

D. SPĂTARU

Iulius și Ethel Rosenberg sînt două nume pe care oamenii nu le-au uitat și nu le vor uita. Înfrățite, ele vor rămîne în sufletele oamenilor, după cum, înfrățite, inimile lor au bătut în viață pentru dreptate, pentru adevăr, pentru pace.

Asasinarea soților Rosenberg de către cercurile conducătoare ale Statelor Unite a fost o crimă care a zguduit puternic conștiința întregii omeniri. O crimă sălbatică, făptuită cu cinism și sînge rece, în ciuda protestului unanim al popoarelor care au cerut răspicat ca viața celor doi luptători pentru dreptate să fie salvată.

Soților Rosenberg le este închinată piesa «Iulius și Ethel» a scriitorului polonez Leon Kruczkowsky — laureat al Premiului Stalin «Pentru apărarea păcii între popoare» — pe care o pregătește Teatrul Evreiesc de Stat din București.

Piesa lui Kruczkowsky îi prezintă pe cei doi eroi, în ultimele șase ore ale vieții, înaintea executării lor pe scaunul electric. Înalta lor ținută morală, convingerea în justețea cauzei pe care o apără cu dîrzenie, dragostea și încrederea că nu sînt singuri, că în jurul lor se află milioane de oameni cinstiți, îi ajută să înfrîngă și să respingă cu toată hotărîrea teroarea morală pe care o exercită asupra lor exponenții politicii agresive a Casei Albe. Printr-o ingenioasă succesiune a tablourilor, care se petrec alternativ în celula «Casei Morții» din închisoarea Sing-Sing și în biroul directorului acestei temnițe, autorul reușește să scoată în evidență opoziția a două mentalități, a două concepții sociale. Deoparte cei ce luptă pentru adevăr, pentru pace: luminoasele figuri ale soților Rosenberg, alături de apărătorul și prietenul lor, avocatul Bloch. De partea cealaltă lumea morții, a fascismului american: judecătorul Irving Kaufman, care cu sînge rece a dat sentința de condamnare la moarte; procurorul Wayne, partizan al războiului rece, care caută prin toate mijloacele, pînă în ultimele ore ale vieții soților Rosenberg, să stoarcă de la ei mărturisirea unei crime pe care nu au comis-o; David Greenglass, unicul martor pe declarația căruia s-a bazat acuzația, unealtă docilă a călăilor, a cărui ticăloșie merge pînă la trădarea propriei sale surori.

Este semnificativ faptul că autorul aduce în ultimele scene salutul oamenilor cinstiți din lumea întreagă bravilor luptători pentru cauza adevărului: «Fiți tari! N-o să vă uităm niciodată și nici pe copiii voștri! Adevărul va triumfa!»

Întăriți de acest mesaj, Iulius și Ethel adresează în ultimele clipe ale vieții lor un apel către întreaga omenire, care se încheie cu cuvintele: «Va veni o zi în care libertatea poporului va triumfa în țara noastră!»

Direcția de scenă a acestui spectacol a fost încredințată tovarășilor Nello Bucevschi și Mauriciu Sekler, artist emerit al R.P.R., care se străduiesc să scoată în evidență bogăția de idei a textului, precum și înaltul dramatism al situațiilor.

Schițele de decoruri și costume aparțin pictoriței Adina Reich.

Muzica maestrului Alfred Mendelsohn aduce de asemenea o prețioasă contribuție în sublinierea conținutului valoros al lucrării.

Din distribuție fac parte: Willy Rieber (Iulius), Iudith Kronenfeld (Ethel), Isac Havis (Apărătorul), Samuel Fischler (Procurorul), Mano Rippel (Judecătorul), Benno Popliker (Directorul închisorii), Sevilla Pastor, (Gardiana), Lya König-Stolper (Jessie), Iancu Alperin (David Greenglass), Dolfi Schreiber (Instalatorul).

Turneul Teatrului Maghiar de Stat din Cluj

Pentru publicul bucureștean, turneele teatrelor din țară au devenit un prilej binevenit de cunoaștere și prețuire a unor valoroase spectacole realizate de colective dramatice ca acelea ale teatrelor de Stat din Orașul Stalin, din Pitești și — acum, de curînd, — de colectivul Teatrului Maghiar de Stat din Cluj.

Repertoriul, tot atît de bogat pe cît de variat, pe care Teatrul Maghiar de Stat din Cluj a izbutit să-l realizeze, dovedește exigențele artistice mereu sporite ale acestui colectiv și prilejuiește actorilor teatrului realizarea unor creații din ce în ce mai valoroase.

În cursul celor zece ani de activitate pe scena Teatrului Maghiar de Stat din Cluj, s-a pus în scenă, pe rînd, atît piese din repertoriul clasic universal, ca «Romeo și Julieta» de W. Shakespeare, «Tartuffe» de Molière, «Lupii și Oile» de N. A. Ostrovski, ca și opere din dramaturgia clasică românească — «O scrisoare pierdută» de Caragiale, — sau lucrări progresiste, ca «Vassa Jeleznova» de M. Gorki, «Căsătoria ciudată» de Mickszat Kálman etc.

Problemele actualității au fost înfățișate de piese ca «Chestiunea rusă» de Simonov, «Cîntec despre marinarii Mării Negre», de Boris Lavreniev, «Oameni de Azi» de Lucia Demetrius, «Mireasa Desculță» de Süto Hajdu sau «Podul vieții» de Hay Gyula.

Reprezentațiile oferite spectatorilor bucureșteni, cu piesele «Mielul Turbat», «Cîinele grădinarului» și, mai ales, cu capodopera dramaturgiei clasice maghiare — «Bánk Bán» — în regia lui Delly Ferenkz, laureat al Premiului de Stat, au fost un binevenit prilej pentru cunoașterea unui colectiv teatral stăpînit de preocuparea constantă a înfăptuirii unor spectacole de o cît mai înaltă calitate artistică.

TOTH KÁLMAN

Scenă din Bánk Bán de Katona Jozef

Spectacolul Ansamblului de cîntece și dansuri al C.C.S.

Ansamblul de cîntece și dansuri al C.C.S., laureat al Festivalurilor internaționale de la Berlin și București și al Premiului de Stat, este un complex artistic, care cuprinde peste 100 de coriști, 7 soliști și 70 de dansatori — recrutați din rîndurile oamenilor muncii, precum și o orchestră alcătuită din 40 de instrumentiști.

Sub direcția artistică a compozitorului Const. Pallade, laureat al Premiului de Stat, și conducerea muzicală a dirijorului Sergiu Comissiona, Ansamblul prezintă un program nou de cîntece și dansuri.

Sînt coruri inspirate din viața și munca oamenilor din patria noastră, ca de pildă «Drag îmi e să fiu miner» de H. Schwartzman și «Hora însămînțărilor» de Const. Pallade, ori cîntece care evocă figurile unor luptători din trecut pentru libertatea poporului, ca «Balada lui Jianu» de Gh. Dumitrescu — — solist Traian Uleican — sau de luptători comuniști din zilele noastre ca — de pildă — «Cîntecul despre Julius Fucik» de Vadim Drejel.

Umorul, satira sînt prezente în cîntecele «Cine prin lume străbate» de Const. Pallade și «Pierde vară» de Hilda Jerea

— duete satirice interpretate de soliștii ansamblului: Ștefania Ioan, Const. Gabor, Ion Prisăcaru. Nicolae Rafael interpretează din repertoriul său de cîntece, acompaniat de orchestră.

Un element promițător se vădește a fi tînărul bariton Konya Ladislau — fost muncitor ceferist la Tg. Mureș, — care cîntă în «Suita din Oaș» de Darius Pop.

Alte cîntece, ca «Lucinușca» — cîntec popular rus —, «Valurile Amurului» de Sokolov și «Iegera», scris de Ion Vintilă pe o temă bănățeană — sînt interpretate de corul mixt fără acompaniament orchestral (a cappella), iar cunoscutul țimbalist Dumitru Marinescu — a cărui virtuozitate a fost apreciată atît la noi cît și peste hotare, execută mai multe cîntece populare românești.

Un loc de seamă îl ocupă, în program, suitele, tablourile coregrafice și pantomimele dansante, înfățișînd diferite scene din viața poporului.

Suita «De la Abrud — pe Arieș» — muzica de Mircea Chiriac, coregrafia de Petre Bodeuț, prilejuiește desfășurări coregrafice de mare amploare, la care participă întreg corpul de balet în pitorescul port popular ardelenesc. Nu mai puțin sugestiv este și tabloul coregrafic «Din haiducie» de Const. Pallade.

În cadrul spectacolului are loc și un înflăcărat «Dans țigănesc», pe muzică de Florin Comișel, și a cărui coregrafie se datorește lui Nikita Pop, tînăr element promovat din rîndurile corpului de balet al C.C.S.

De mare succes se bucură pantomima cu caracter satiric «Cumetrițele» — adaptare coregrafică făcută de Vladimir Bedea — după piesa cu același nume, prezentată pentru prima oară la noi, în cursul anului trecut, de Ansamblul de cîntece și dansuri al RSS Moldovenești.

Spectacolul se încheie cu o evocare coregrafică a vizitei țăranilor noștri colectiviști în URSS, în care înfrățirea româno-sovietică este exprimată prin dans și muzică — melodii colhoznice cîntate de Vania Lescenko, aranjamente muzicale de Niculae Patrichi.

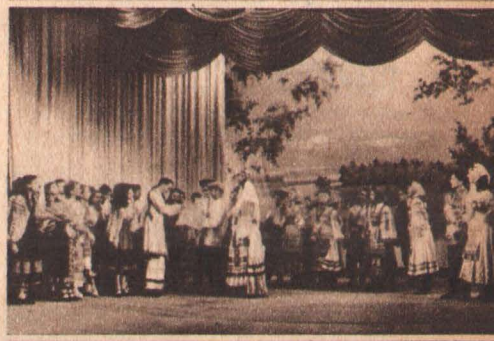

Aspecte din suita coregrafică (Vizita Colectiviștilor în U.R.S.S.)

MUNCITORII scenei

Ne aflăm la Teatrul C.F.R. Giulești, și în întunericul sălii trăim emoția pe care ne-o stîrnește conflictul spectacolului. Pe ultima replică a penultimului act se lasă cortina. Sala se luminează și publicul iese în foaier, să fumeze o țigară și să schimbe impresii.

Nici nu s-a lăsat bine perdeaua care desparte scena de sală, și — de după firide nevăzute — au apărut 22 de oameni. În cîteva minute aceștia transformă un palat într-o cocioabă, o grădină într-o uzină, o terasă venețiană într-o curte de han. Sînt mașiniștii scenei. Au călcătura vătuită și lucrează îndemînatec și tăcut. Sub conducerea lui Chilimaru Ion, șeful mașinist, fiecare dintre ei știe precis ce are de făcut. Soare Ion a plecat cu un perete, Crăciunescu Gheorghe cu un altul. Locic Gheorghe a făcut să dispară plafonul, unii au scos mobilierul și în locul lui au apărut pomi uriași, un colț de terasă, iar pe această terasă un alt mobilier. Toate aceste elemente: arbori de lemn și carton, iarbă de hîrtie, uși și ferestre de placaj, o pînză pictată întruchipînd un « orizont », s-au legat strîns între ele de parcă s-au sudat, doar în cîteva minute. Tot atît de tăcuți precum au apărut, mașiniștii se retrag acum în firidele lor și, la un semn al primului regizor Cărbuneanu, cortina s-a ridicat: în fața ochilor uimiți ai spectatorilor a apărut un alt cadru.

Dar activitatea lucrătorilor de pe scenă continuă chiar și după ridicarea cortinei. Atenți la semnalul regizorului, ei provoacă, atunci cînd e nevoie «ploaie» sau « vînt », « tunete » sau « ninsoare ».

Nu toate piesele sînt împărțite în acte. Unele sînt împărțite în tablouri și, atunci schimbările se fac și mai rapid. În timp ce pe prima jumătate a scenei turnante se află decorul văzut de public, pe cealaltă jumătate, mașiniștii au și pregătit un altul. Ajunge ca lumina din « rivaltă », din reflectoarele de față sau din arlechine să scadă, pentru ca turnanta să se învîrtească și în cîteva secunde să apară alt decor.

Cînd spectacolul s-a terminat și lumea a plecat, pentru aceste furnici harnice și pricepute, munca nu a luat

sfîrșit, încă. Din cupola scenei, ca de pe un vas cu pînze, sute de frînghii pe scripete, mînuite cu îndemînare, ridică spre înălțimi pădurea, castelul sau hanul, în timp ce alte decoruri sînt pornite spre fund unde un ascensor electric le coboară în imensa magazie betonată din subsol.

Și acești 22 nu sînt singurii, pentru

orgă de lumini cu două sute de circuite. Doar opera mai are o astfel de orgă, dar care nu este de astfel de proporții. Un alt colectiv lucrează la electrificarea turnantei, care deocamdată este mișcată manual și care va permite schimbări de decor aproape filmice.

E multă tinerețe și mult entuziasm în teatrul din Giulești. Strădaniile

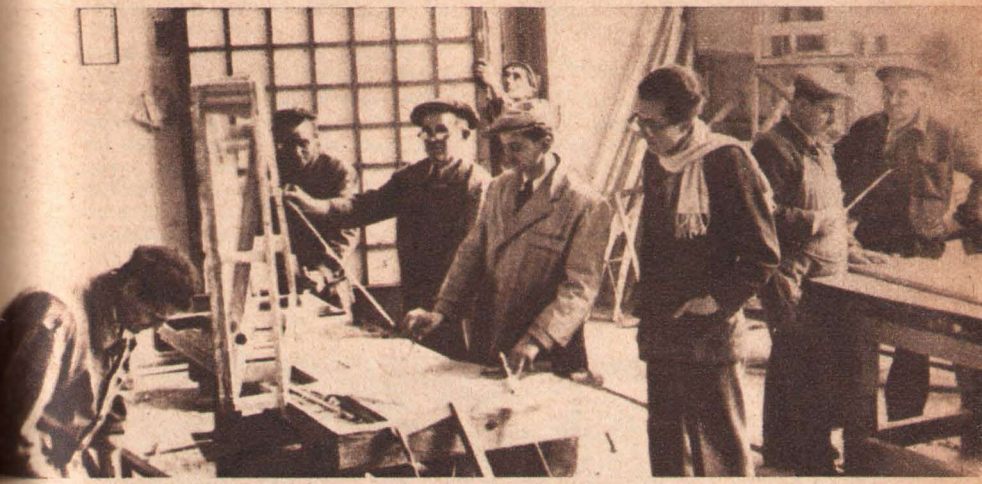

că teatrul muncitorimii ceferiste execută toate lucrările de tîmplărie, croitorie, pictură scenică etc., în nenumăratele sale ateliere. Maiștri pricepuți, ca Traian Cornescu și Sanda Mușatescu la pictură, Păun Zamfir la tîmplărie, Bandi Vasile la tapițerie, Dăncescu Chiriță la mecanică, Stere Constantin la electricitate, Georgescu Georgeta la croitoria pentru femei, Bărbulescu Radu la croitoria pentru bărbați, Ionescu Wilhelmina la frunze și flori, N. Pantazi la butaforie și Alfons Marin la recuzită, împreună cu colectivele lor, desăvîrșesc această muncă adeseori neștiută de public și al cărei țel final este realizarea spectacolului în condiții cît mai artistice.

Și nu puține sînt inovațiile realizate de oamenii scenei. Iată, de pildă, șeful electrician Stere Constantin, ajutat de colectivul său, a construit aparatul de proiectat nori, ploaie și ninsoare și tot el a făcut planurile pentru autotransformatorii electrici care vor intra în noua

pline de migală ale tehnicienilor teatrului exprimă viu principiul muncii în colectiv și dorința lor de a dobîndi o cît mai înaltă calificare.

Și într-una din serile lui 1954 — era ziua cînd teatrul împlinea 100 de reprezentații cu piesa «Vinovați fără vină» — de A. N. Ostrovski — publicul a avut o surpriză: după tabloul doi, cortina n-a mai căzut, iar regizorul apărut la rampă a prezentat sălii munca tehnicienilor. Astfel încît decorurile tablourilor 3 și 4 au fost schimbate în fața spectatorilor entuziasmați, care au văzut ziduri și păduri plecînd pe tăcute și în locul lor răsărind interioare și grădini.

Era prima oară cînd spectatorii au făcut direct cunoștință cu colectivul tehnic al teatrului.

I. ION

Soliștii artei românești PESTE HOTARE

Un răsunător succes a obținut în Franța turneul **Ansamblului de cîntece și dansuri populare românești.**

Încă de la primele spectacole date în marele teatru «Empire» din capitala Franței, ziarele franceze s-au făcut ecoul primirii călduroase făcute de publicul parizian ansamblului românesc.

Ziarul «France Soir», care își intitulează cronica «Triumful dansului», scrie că «artiștii ansamblului uimesc publicul prin diversitatea ritmului, prin bogăția costumelor și prin calitatea melodică a muzicii. Reprezentația a făcut să iasă la iveală o Românie plină de prospețime și farmec. Soliștii la țambal și nai au reeditat cu instrumentele lor turul de forță al dansatorilor. Este greu de închipuit mai multă tehnică pusă în slujba unei mai mari voioșii și sinceități. Spectacolul te captivează prin farmecul, diversitatea și strălucirea sa».

«Figaro Littéraire» subliniază: «Este incontestabil că ansamblul din București își trage inspirația din izvoarele populare și este sigur că avem de-a face cu o muncă elaborată în mod științific. Maestrul de balet Petre Bodeuț are un rol însemnat în triumful repurtat de dansatorii români».

«L'Humanité» scrie sub semnătura criticului Bloch: «Această nouă etapă a schimburilor culturale între est și vest, această reprezentație ne invață să iubim mai mult și să cunoaștem mai bine Rominia nouă; iar Marsilieza sinceră, intonată la sfîrșitul primei reprezentații de către toți artiștii, dovedește că această prietenie este pe deplin împărtășită».

Moment din suita de dans «Munții Apuseni»

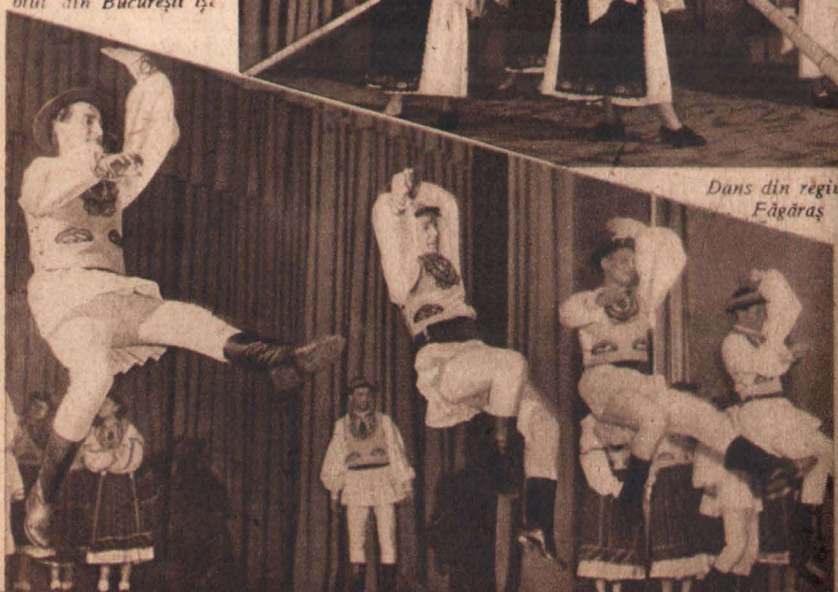

Dans din regiunea Făgăraș

„BARBU LĂUTARU"

Schimburile culturale între popoare prilejuiesc cunoaşteri şi întăresc legături de prietenie. În uriaşa luptă pentru apărarea păcii, nouă artiştilor ne revine solia de cinste şi răspundere de a împrieteni popoarele cu ajutorul artei şi culturii progresiste.

Iată, bunăoară, acest turneu în Egipt. Cîte bucurii, cîte învăţăminte! Patruzeci de zile, formaţia de muzică populară „Barbu Lăutaru" a Filarmonicii de Stat din Bucureşti a purtat pe aceste meleaguri solia cîntului popular romînesc.

Ansamblul nostru a cunoscut răsunătoare succese la Cairo şi Alexandria. De unde la început fuseserăm primiţi cu o uşoară neîncredere, am sfîrşit prin a stîrni entuziasmul pentru muzica noastră folclorică, pentru instrumentele noastre populare — naiul, fluierul, cobza şi ţambalul — atît de strălucit mînuite de Iliuţă Rudăreanu, Ion Schina, Ion Păturică, Ion Vădeanu, Damian Luca, precum şi pentru măiestria cîntăreţilor noştri populari Nicu Stănescu — artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat, şi Maria Lătăreţu.

Au fost mult cerute „Ciocîrlia", „Jieneasca", „Gaida", „Sanie cu zurgălăi" şi altele.

Vestea despre succesul ansamblului nostru s-a întins pînă la izvoarele Nilului. Concomitent cu noi, se aflau în Egipt şi cicliştii romîni, care purtau cu mîndrie culorile sportului romînesc. Pe oriunde treceau, în competiţia lor, erau întîmpinaţi şi întrebaţi de cetăţeni: „Cînd vine şi orchestra Dv., de care auzim atîtea cuvinte de laudă?"...

Presa egipteană a primit concertele noastre cu multă căldură şi a fost extrem de elogioasă faţă de arta populară romînească. A trebuit să imprimăm pe bandă de magnetofon 13 programe la radio şi, în fiecare lună, posturile de radio egiptene transmiteau cîte un sfert de oră de muzică populară romînească.

Cetăţenii Egiptului aşteptau aceste emisiuni şi le ascultau cu bucurie, întîmpinîndu-ne cu entuziasm, ori de cîte ori ne recunoşteau pe stradă.

Turneul ansamblului de muzică romînească „Barbu Lăutaru" a adus o contribuţie valoroasă la strîngerea legăturilor culturale dintre poporul romîn şi cel egiptean.

MIRCEA BUCIU
Artist emerit al R. P. R.
Laureat al Premiului de Stat

TEATRUL la MICROFON

Pînă aici paginile revistei noastre v-au călăuzit, dragi cititori, prin sălile de spectacol ale Capitalei. Ați urmărit în fotografiile și coloanele revistei pe Luise și Ferdinand din «Intrigă și iubire», pe Irina și Petre din «Citadela sfărîmată», pe Olga din «Liceenii», ați zîmbit cu hazliul «Bărbier al Sevillei» și v-ați înveselit cu eroii «Libelulei».

Acum vă vom vorbi despre unele reprezentații de teatru pe care le puteți urmări de acasă, din fața aparatului Dvs. de radio, care vă aduce pe calea undelor nu mai puțin de 4 spectacole în fiece săptămînă.

Pentru ca în cursul lunilor martie și aprilie aceste spectacole să fie cît mai izbutite, cît mai artistic realizate, colectivele de redacție și regie ale «Teatrului la microfon» au depus o muncă stăruitoare, atentă, plină de grijă pentru exigențele mereu crescînde ale ascultătorilor — adică ale Dvs., dragi cititori!

«Don Carlos», drama lui Fr. Schiller, va fi reprezentată pe scena nevăzută a Studioului radiofonic. Regizorul Mihail Zirra, maestru emerit al artei din R.P.R., pregătește acest spectacol împreună cu un colectiv de fruntași ai scenelor noastre.

«Vreau să subliniez — ne-a declarat M. Zirra la una din repetițiile în Studio ale piesei — *creația plină de vigoare dramatică, care merge pînă în adîncurile subtextului, pe care o va face tînărul actor Constantin Codrescu, în rolul lui «Don Carlos».*

Este un actor pe care ascultătorii noștri au avut prilejul să-l prețuiască și în alte spectacole radiofonice. Cu această nouă creație el izbutește să se situeze printre cei mai merituoși interpreți ai noștri. Nu vreau să trec nici peste creațiile actorului George Vraca, artist al poporului din R.P.R., Nicolae Brancomir, Gina Petrini, Tantzi Cocea, care, sînt sigur, vor contribui în chip hotărîtor la reușita acestui nou spectacol radiofonic. Rămîne doar ca cititorii revistei «Teatru și Muzică» și, în același timp, ascultătorii noștri să confirme, prin aprecierile lor, certitudinile mele în legătură cu această nouă premieră».

O altă premieră realizată de studiourile stațiilor noastre de radio este comedia sovietică «Călătoria de nuntă» de Dihovicinîi și Slobodscoi, în regia lui Titi Acs.

Regizorul Titi Acs este un admirator al celor doi dramaturgi sovietici; de aceea la rugămintea noastră de a ne vorbi despre premiera pe care o pregătește, ne-a răspuns plin de entuziasm:

«Ascultătorii emisiunii «Teatru la microfon» au avut prilejul să aprecieze mai de mult umorul sănătos și satira ascuțită a valoroșilor autori sovietici de comedie, Dihovicinîi și Slobodscoi în savuroasa piesă «Ultima fereastră», care s-a difuzat încă în anul 1951, sau în comedia «Cec la purtător».

«Unde-i strada, unde-i casa», ultima comedie satirică pe care am pus-o în scenă la microfon în ianuarie, a dovedit încă odată măiestria artistică a lui Dihovicinîi și Slobodscoi. În scene de mare haz, în dialoguri vii și deosebit de spirituale, autorii vehiculează idei profund educative, satirizînd persistența rămășițelor învechite în mentalitatea unor oameni.

În noua piesă pe care o repet, «Călătoria de nuntă», m-am străduit împreună cu colectivul de actori, să reliefez — în primul rînd — lupta care se dă în mod permanent între vechi și nou — idee de bază a comediei. Bineînțeles că urmărind fidel textul piesei am căutat ca prin interpretarea actorilor, acest nou să biruie în mod organic și firesc, așa cum de altfel se întîmplă și în viață».

Alături de celelalte premiere ca «Răzvan și Vidra» a clasicului romîn B.P. Hașdeu sau «Poveste de dragoste» a cunoscutului scriitor sovietic Constantin Simonov, realizate respectiv de regizorii C. Moruzan și P. Stratilat,

«Teatrul la microfon» va oferi ascultătorilor și o serie de reluări din repertoriul permanent, piese apreciate și iubite, ca: «Revizorul» de Gogol, «Nora» de Ibsen, «Doi tineri din Verona» de Shakespeare și «Pliciul» de L. Rebreanu.

Dragi cititori, apropiați-vă fotoliul de aparat, căci cortina nevăzută a «Teatrului la microfon» stă gata să se ridice.

SANDA PRUNDEANU

Tanți Cocea, Vasile Lăzărescu, regizorul Mihail Zirra și Ing. Gh. Buican, la una din repetițiile piesei «Don Carlos»

Aspect de la împrimarea piesei «Răzvan și Vidra» de B. P. Hașdeu

Noutăți teatrale și muzicale din U.R.S.S.

★ Teatrul de Stat de Dramă «A. S. Puşkin» din Leningrad a înscris în repertoriul său pentru cea de a doua jumătate a stagiunii, cunoscuta lucrare dramatică «Pescăruşul» de A. P. Cehov.

Tot din repertoriul acestei stagiuni mai fac parte: «Azilul de noapte» de M. Gorki, «Tragedia optimistă» de Vs. Vişnevski, «Aripile» de Al. Corneiciuk, «Inima nu iartă» de A. Sofronov şi «Ei l-au cunoscut pe Maiakovski» de V. Katanian.

★ La Teatrul Tînărului Spectator se repetă cu asiduitate piesa «Cei trei muschetari», dramatizare a scriitorului S. Radzenski după celebrul roman al scriitorului francez Alexandre Dumas.

★ Colectivul Teatrului Mic Academic de Operă din Leningrad pregăteşte premiera operei «Război şi pace» după romanul cu acelaşi nume al marelui scriitor rus Lev. Tolstoi. Muzica acestei noi opere sovietice a fost scrisă de Serghei Prokofiev. Pe scena aceluiaşi teatru au loc repetiţii într-o fază înaintată, ale baletului «Corsarul» de A. Adan precum şi ale operei «Kiril Izvekov» a cărei muzică a fost creată de tînărul compozitor A. Cernov.

★ La Teatrul Mare Muzical din Moscova se fac pregătiri în vederea deschiderii unei camere-muzeu consacrată marelui cîntăreţ rus Feodor Şaliapin.

O comisie specială adună şi sistematizează arhiva rămasă de la Şaliapin şi care cuprinde, între altele, corespondenţa neuitatului cîntăreţ cu M. Gorki, Vl. Stasov, Rimski-Korsakov, Mussorgski, Rahmaninov şi alţi corifei ai artei ruse.

★ La Teatrul de Dramă şi Comedie din Moscova se desfăşoară lucrările premergătoare punerii în scenă a comediei satirice «Cavalerul Capului Verde» de scriitorul clasic francez Voltaire. Această piesă, care se joacă pentru prima oară pe o scenă sovietică, va fi prezentată publicului cu o ilustraţie muzicală cuprinzînd melodii din epoca voltairiană, de compozitorii Lully, Rameau, Gretry etc.

Acelaşi teatru a înscris în repertoriul său comedia «Valetul roşu» de Honoré de Balzac.

★ În cadrul turneului întreprins în anul 1954, colectivul Teatrului de Satiră din Moscova a vizitat importantele centre industriale din Siberia şi din Urali.

De-a lungul celor 58 de zile ale turneului, colectivul Teatrului de Satiră a organizat 83 de spectacole, vizionate de aproape 100.000 spectatori.

Înafara spectacolelor au mai fost organizate 27 consfătuiri cu muncitorii, inginerii, tehnicienii şi funcţionarii marilor întreprinderi industriale din Novosibirsk, Sverdlovsk şi Nijni-Taghil.

Informații teatrale și muzicale

Teatrele, formațiile orchestrale și ansamblurile muzicale din Capitală continuă să desfășoare o însuflețită activitate de pregătire a unor noi manifestări de artă.

✦ Pe scena Teatrului Național «I. L. Caragiale» sala Comedia, se repetă asiduu capodopera marelui dramaturg clasic W. Shakespeare, «Regele Lear». Rolul titular va fi interpretat de Gh. Storin. Din distribuție mai fac parte Ion Manolescu, Aura Buzescu, Ion Finteșteanu, Emil Botta, Marietta Anca, Marietta Deculescu, Anca Șahighian, Mihai Berechet etc.

Regia dramei «Regele Lear» o semnează Sică Alexandrescu, decorurile sînt executate după schițele lui W. Siegfried, iar costumele după desenele Cellei Voinescu.

✦ Pe scena Teatrului Armatei — sala din Str. 13 Septembrie, — continuă repetițiile piesei «Fîntîna Blanduziei» de V. Alecsandri. Interpreții vor fi: V. Maximilian, George Vraca, Aglae Metaxa, N. Gărdescu, N. Trestian, Gh. Carabin etc. Direcția de scenă: Ion Șahighian.

Tot la Teatrul Armatei, pe scena sălii din Bulevardul Magheru, se repetă o nouă lucrare dramatică originală: «Împărăția lui Machidon» de Tiberiu Vornic și Ioana Postelnicu.

✦ In prima parte a lunii aprilie, în capitală, vor avea loc spectacole ale colectivelor teatrale din Timișoara și din Tg. Mureș.

Secția germană a Teatrului de Stat din Timișoara va reprezenta «Intrigă și iubire» de Fr. Schiller, «Bolnavul închipuit» de Molière, precum și un spectacol de estradă intitulat «Rîsul e sănătos».

Teatrul Secuiesc de Stat din Tg. Mureș va da reprezentații cu piesele «Făclia» de Ilyes Gyula și «Furtună în munți» de Csiki Covacs

✦ Localul Teatrului Evreiesc de Stat se află în refacere capitală. Scena va fi mărită și înzestrată cu utilajul cel mai modern.

Pînă la terminarea lucrărilor, care se află într-un stadiu avansat, colectivul teatrului va pleca în turneu.

✦ Cu prilejul împlinirii a 10 ani de la eliberarea Ungariei, Filarmonica de Stat din București va da, în cursul lunii aprilie, cîteva concerte de muzică maghiară un concert simfonic, dirijat de C. Silvestri, cu concursul pianistului maghiar, Sebök Gyorgy, avînd în program lucrări de Liszt, Kodaly și Belá Bartok și două concerte de muzică de cameră. Una dintre aceste «Seri de muzică maghiară» va avea loc la Studioul Ateneului și va cuprinde o serie de lieduri în primă audiție, iar a doua, care va avea loc în sala Dalles, se va compune exclusiv din compoziții de Kodaly și Bártok

★ In cursul lunii aprilie Filarmonica anunță un concert dirijat de Matei Socor, avînd în program Suita în stil romînesc de George Enacovici, concertul pentru violoncel și orchestră de Dvorak — solist Alfons Kapitanovici — simfonia I-a de Brahms., și un concert dirijat de Mircea Bassarab, cuprinzînd concertul pentru vioară și orchestră de Ceaikovski — solist Mihai Constantinescu — și simfonia I-a de Gustav Mahler.

★ Tot pentru luna aprilie este proiectat un concert de muzică engleză, sub conducerea lui Mircea Bassarab. In vederea acestui concert au fost invitați să-și dea concursul doi soliști englezi: violonistul Loveday și pianistul Leonard Cassini, care a mai vizitat țara noastră. Ei vor executa concertul pentru pian și orchestră de Ireland și concertul pentru vioară și orchestră de Elgar.

Pe estradă

de LEONID LENCI

Stau pe estradă, în lumina brutală a reflectoarelor. Sînt ţinta vie a sute de ochi omeneşti. Iar eu sînt singur. Absolut singur! Şi totdeauna mi-e atît de frică, încît îmi vine să strig: «Mamă!»

Voi vedeţi fiecare zbîrcitură pe faţa mea proaspăt rasă, urmăriţi fiecare mişcare a muşchilor feţei mele şi fiecare modulaţie a vocii mele.

Iar eu abia deosebesc în sala întunecoasă feţele voastre.

Cînd vă plictisiţi de atîta ascultare, vă puteţi apleca spre vecin sau spre vecină şi puteţi spune:

— Ştii că are talent!

Sau:

— E lipsit de talent, ca o cizmă.

Eu însă, n-am această plăcută posibilitate. Nu pot să-mi întrerup rolul şi să-l chem pe director sau pe regisor ca să le spun, arătîndu-vă pe voi, publicul:

— Astăzi sînt blînzi ca nişte viţei! Sau:

— Astăzi sînt răi ca nişte tigri care n-au reuşit să-şi mănînce îmblînzitorul.

In seara aceea ieşisem pe estradă cu o senzaţie de spaimă deosebit de neplăcută. Cîntăreţul care-şi executase numărul înaintea mea, un prieten al meu, îmi spuse:

— E un public groaznic de dificil! Asta m-a dat gata! Cînd am ajuns pe estradă, m-am simţit în prima clipă ca un pisoi pe jumătate orb, care nimereşte în cuşca unui cîine.

După aceea, ca profesionist, mi-am venit, firește, în fire şi-am «atacat» cu voce sigură textul.

Sînt doi ani de cînd povestesc pe estradă aceeaşi schiţă plină de haz pe care am descoperit-o într-o revistă.

Pe autor nu-l cunosc, dar schiţa îmi place foarte tare: conţine mult din adevărul vieţii şi are un umor nefalsificat.

Noi, actorii de estradă, avem următoarea metodă: dacă publicul te enervează, iar tu eşti emoţionat şi vrei să te calmezi, cauţi în sală o figură care ţi-e simpatică şi joci numai pentru acest spectator care-ţi face plăcere.

Aşa am şi făcut.

In rîndul trei am văzut o femeie tînără, un chip plăcut de rusoaică.

Ochii ei mari, întunecaţi şi trişti, mă priveau cu o simpatie vădită. Parcă-mi spunea: «Nu fii emoţionat! Nimeni n-o să te mănînce! O să fie totul în regulă!»

Şi începui să-i spun ei povestea, privind-o ţintă.

In felul acesta, ţinîndu-mă de colacul de salvare al acestei priviri feminine compătimitoare, ajunsei cu bine pînă la mijlocul povestirii.

Necunoscuta rîdea zgomotos, se roşise, se făcuse mai frumoasă, mai veselă.

Intreaga sală rîdea împreună cu ea. Eram fericit. Şi în momentul acesta, mă puse dracul să părăsesc colacul meu de salvare. Mi-am mutat privirea de la necunoscută şi, în aceeaşi clipă, l-am

descoperit în rîndul al cincilea pe «el». Era un bărbat cu faţă lată şi masivă pe care se vedeau zbîrcituri adînci.

Cu mîinile încrucişate pe piept, mă privea cu un dispreţ glacial. Doamne! Cît calm imperturbabil, sec şi rece, era în privirea lui!

Mă fisticii de tot şi pierdui ritmul. Apoi o furie mă cuprinse şi îi spusei în gînd duşmanului meu (îmi şi dădusem seama că e duşmanul meu): «N-o să-mi scapi! O să te silesc să rîzi!»

Şi începui să «şarjez» pasagiile comice.

El nu rîdea. Se uita la mine cu nepăsarea de gheaţă a unui membru al judecătoriei urbane pentru chestiuni locative şi nu rîdea.

«Rîzi! ţipam eu în gînd. Doar îţi vine să rîzi! Rîzi!»

«Rîzi, iubitule! îl implorăm, începînd să mă înjosesc faţă de el. Ce te costă dacă rîzi? Iar mie o să-mi facă plăcere! Ei hai, măcar odată!»

Dar, vai! ar fi fost mai uşor să fac să rîdă o salcie plîngătoare decît pe el!

El nu rîdea.

Nici sala nu mai rîdea. Probabil că exagerasem şi începusem să şarjez, iar şarja înseamnă moartea hazului.

Simţii că mă înec, că mă sufoc. Mă repezii înapoi, la dregul meu colac de salvare, dar mă întîmpină o privire străină, rece, în care citeam o mustrare.

Nici nu ştiu cum am izbutit să termin.

În antract, şedeam în cabina artiştilor, abătut cu desăvîrşire, şi mă gîndeam: «Cine-o fi «el», acest spectator de piatră din rîndul al cincilea? Probabil că e un critic! Un critic teribil, pe care nu-l cunosc!»

Şi în minte vedeam pagina de ziar. Tremurînd, citeam titlul cules cu litere mari:

«Banalităţi de estradă».

Intră Mihai Naumovici, un om foarte simpatic, care prezenta spectacolul.

Fără să se uite în ochii mei (îi era milă de mine) spuse:

Te caută cineva!

Ieşii. În faţa mea se afla «el», teribilul «oaspete de piatră» din rîndul al cincilea.

Îngheţai ca un pui de găină cînd vede un şarpe.

Mi se pare că am şi gemut înăbuşit.

Dar el, zîmbitor şi simpatic, nesemănînd deloc cu monstrul pe care de pe estradă încercasem zadarnic să-l fac să rîdă, îmi spuse întinzîndu-mi mîna:

— Am venit să vă mulţumesc pentru felul minunat în care aţi interpretat bucata. Sînt autorul ei.

I-am strîns mîna şi am... leşinat.

Răspundem cititorilor

Începînd cu numărul de față, revista «Teatru și Muzică» inaugurează o nouă rubrică: rubrica «Răspundem cititorilor»

În această pagină ne propunem să stăm de vorbă cu cititorii revistei noastre — pe care îi socotim în același timp prietenii revistei — despre toate acele probleme care îi interesează în legătură cu viața teatrală și muzicală a Capitalei.

Deci: dragi cititori, aceste pagini vă stau la dispoziție. Nu mai rămîne decît să vă urăm multă hărnicie la scris.

Pentru început, răspundem acelor scrisori care au sosit în redacția noastră înainte de inaugurarea rubricii de față.

Ne adresăm întîi tov. **Lucia Sorescu.** După cum vezi, tovarășă Sorescu, dorința ți s-a împlinit. Rubrica «Răspundem cititorilor» s-a născut și, cu ajutorul scrisorilor primite, va trăi, sperăm, «mulți ani fericiți» ca în basme. În ceea ce privește cealaltă întrebare pe care ne-o pui în legătură cu apariția revistei, ne bucurăm că-ți putem da veşti bune. Bune pentru d-ta și bune pentru noi.

Dacă pînă acum, avînd de întîmpinat anumite greutăți legate de realizarea tehnică a acestei publicații, am fost nevoiți să întîrziem cu apariția ei, pe viitor, revista noastră va fi cu regularitate — la sfîrșitul fiecărei luni — la chioșcuri și deci și în mîinile cititorilor.

De altfel, d-ta nu ești singura care ne scrii despre acest lucru. Multe din scrisorile primite la redacție ne pun întrebarea: «De ce nu apare revista regulat?» Este și firesc de altfel că astăzi, cînd — pe deoparte viața artistică a țării cunoaște un avînt deosebit, pe de altă parte interesul maselor largi pentru problemele artei a crescut — oamenii să reclame cu stăruință apariția unei reviste care-i informează asupra vieții teatrale și muzicale.

Răspunzînd tov. Sorescu ne bucurăm că am dat tuturor acestora o veste bună.

Tov. **Octavian Nistor**, Str. Eroului, ne întreabă unde poate fi văzută în Capitală cunoscuta dramă a lui Maxim Gorki «Cei din urmă».

Deocamdată această piesă nu figurează în repertoriul nici unuia din teatrele Capitalei. Și după cîte sîntem informați, nici un colectiv teatral n-o pregătește pentru această stagiune. Ne pare rău că scrisoarea tov. Nistor a sosit la redacție cu întîrziere, altfel i-am fi comunicat la vreme despre turneul Teatrului de Stat din Orașul Stalin care a prezentat la București chiar această piesă, dîndu-i astfel posibilitatea să o vadă.

Cît despre premiera piesei «Doamna Calafova» de Vojtek Tak, după cîte sîntem informați, ea va avea loc la Teatrul Municipal în a doua parte a stagiunii actuale.

Tov. **Ana Aldea**, Str. I. Nedelcu Nr. 9, ne trimite o serie de aprecieri asupra revistei, care ne-au bucurat.

Reținem sugestia tov. Aldea ca în paginile acestei publicații să ne aplecăm asupra trecutului, vorbind despre acele personalități și figuri care au contribuit ca tradiția teatrului românesc să fie o tradiție glorioasă, cu care ne mîndrim.

Noi am făcut acest lucru și pînă acum. Te asigurăm că și pe viitor o vom face, ori de cîte ori vom avea prilejul. Și acum, încheiem rugîndu-vă, dragi cititori, să ne scrieți cît mai mult și cît mai des. Rubrica «Răspundem cititorilor» — vă așteaptă.

«TEATRU ȘI MUZICĂ»

Intreprinderea Horticolă

„1 MAI"

execută proecte și lucrări de amenajare de parcuri, grădini și terenuri de sport, decorațiuni florale, buchete, jerbe, coșulețe, etc.

Pentru executarea de proecte, adresați-vă la sediul

Intreprinderii Horticola „1 Mai"

din B-dul. Schitu Măgureanu nr. 10
Telefon 3.45.78 și 3.67.92.

Pentru decorațiuni florale, jerbe, buchete, etc. adresați-vă serviciului comercial, Piața Operei de Stat nr. 4.

Telefon 4.49.16.

Am din nou TRAC

Au trecut . . . cîţiva ani de cînd am urcat pe scenă cu emoţia fiecărui debutant în aşteptarea aplauzelor care aveau să-l lanseze sau a. . . tracului care îi înlesnea « căderea ».

Ah ! tracul acesta despre care se vorbeşte atît ca despre o pacoste a actorului, o pacoste inevitabilă pe care am simţit-o toţi slujitorii Thaliei, dar care dispare odată cu anii şi stăpînirea rolului. A trecut şi tracul debutului şi al primelor roluri « mari » care-ţi aduc un loc mai în frunte pe lista distribuţiei. . . A trecut şi credeam că am scăpat definitiv de el !

Dar. . . şi nu de mult, am început să-l simt din nou, urmărindu-mă ca o umbră, neslăbindu-mă nici o clipă de cînd cobor de pe scenă şi pînă mă ure din

nou. Deci de cîte ori sînt eu şi nu... cel de pe scenă.

Am crezut că o să mă abandoneze odată cu afişarea rezultatelor. Nici gînd ! Renaşte din propria-i cenuşă asemeni legendarei Phönix !

L-am cunoscut odată cu primul concurs PRONOSPORT. Era ascuns în fiecare meci. Completam buletinul, spunîndu-mi: va fi sigur 1. Atunci a apărut el, şoptindu-mi insinuant: şi dacă va fi 2? sau poate X? m-a torturat pînă în ziua cînd am depus buletinul. Mi-am zis: acum am scăpat de el !

De unde... Acum era mai puternic ca oricînd. Gîndurile mele erau ale unui îndrăgostit, rupînd petale de margaretă: iese... nu iese ... da... nu...

Şi în sfîrşit a început să se afişeze rezultatele: am 2, 3, 5... dacă o să am 12 !

N-am avut.

Speram din nou că am scăpat ! Dar el era mai puternic: cum să cîştigi? Aşa cu... rolul «neînvăţat» vroiai să cîştigi?

Şi am început să învăţ... rolul. Am intrat într-o agenţie, am cerut date, mi s-au dat, le-am copiat. Am intrat într-un debit, am cumpărat publicaţiile sportive, le-am răsfoit, le-am citit. Am fost pe stadion, am văzut meciurile şi am apreciat comportarea jucătorilor.

Tot n-a fost de ajuns... Am început şuetele cu colegii de teatru şi mai ales cu cei de PRONOSPORT. Majoritatea acestora, tineri, tinere, cărora le invidiam tinereţea din priviri şi «bătrîneţea» în ale sportului !

Şi odată cu buletinele depuse săptămînal, din ce în ce mai... competente, mă împrietenisem şi cu tracul. Parcă nu-mi mai era chiar duşmănos: nu-i nimic dacă nu ai cîştigat ! Banii tot nu i-ai pierdut ! Îi vezi în fiecare stadion, în numărul tot mai mare al sportivilor... şi într-o zi ai să cîştigi şi tu !

De asta, de altfel, sînt convins şi eu. O să cîştig ! Şi văzîndu-mă pe lista premiaţilor îmi e teamă că o să am din nou... trac !

Dar cu, sau fără trac, tot o să pot iscăli chitanţa...

MARCEL ANGHELESCU

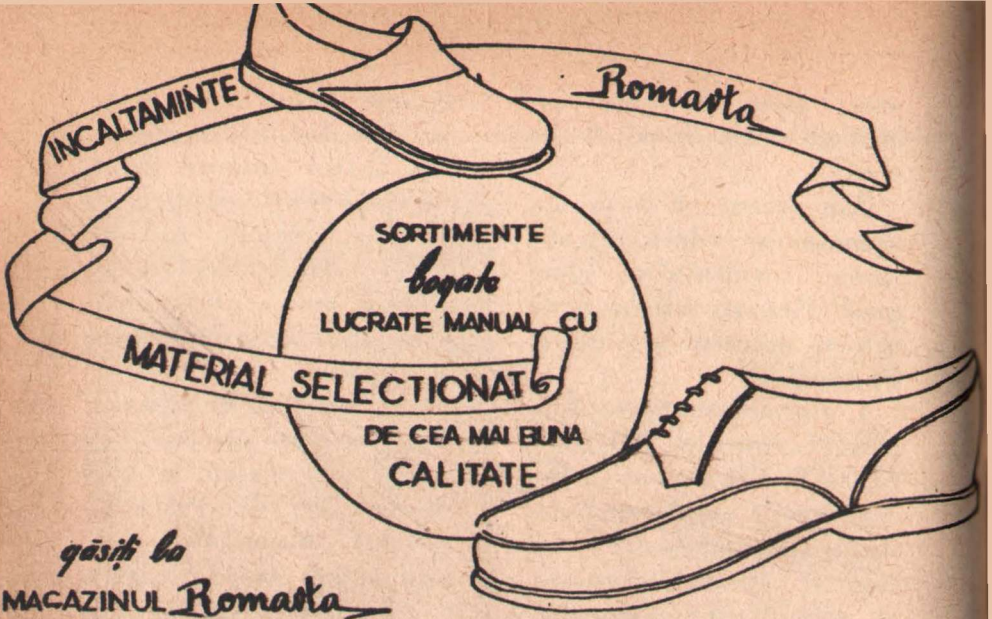

Muzeul Teatrului Național «I. L. Caragiale» este deschis în fiecare zi între orele 9—13 și 19—21, afară de luni.

Fotografiile din acest număr au fost executate de: **I. S. Decorativa, Gh. Vulpaș și Dan Vasiliu.**

EXPLICAȚIA COPERȚILOR

COPERTA I. George Vraca, Artist al poporului din R.P.R., laureat al Premiului de Stat, în rolul titular din «Vlaicu Vodă» de Al. Davilla.

COPERTA a IV-a. Gheorghe Calboreanu, artist al poporului din R.P.R., laureat al Premiului de Stat, în rolul Moki Parmionîci Knurov din «Fata fără zestre» de A. N. Ostrovski.

BIBLIOTECA ACADEMIEI

ADRESELE sălilor de spectacole:

TEATRUL	ADRESA	Telefonul
TEATRUL DE OPERĂ ȘI BALET AL. R.P.R.	Bd. 6 Martie nr. 70—72	3.83.95 int.8
TEATRUL NAȚIONAL «I. L. CARAGIALE» Sala COMEDIA	Pasajul Comedia	4.71.71
TEATRUL NAȚIONAL «I. L. CARAGIALE» Sala STUDIO	Piața Amzei	5.15.53
TEATRUL MUNICIPAL	Schitu Măgureanu nr.1	4.60.60
TEATRUL ARMATEI	Bd. Magheru nr. 20	2.90.05
TEATRUL ARMATEI	Calea 13 Septembrie nr. 6	4.19.05
TEATRUL MUNCITORESC C.F.R. GIULEȘTI	Șoseaua Giulești nr. 8	6.04.82
TEATRUL TINERETULUI	Str. N. Bălăceanu nr. 2	6.04.77
STUDIOUL ACTORULUI DE FILM «C. NOTTARA»	Str. Const. Mille nr. 14	
FILARMONICA DE STAT	Ateneul R.P.R.	6.00.60
STUDIOUL FILARMONICII	Ateneul R.P.R.	
TEATRUL DE STAT DE OPERETĂ	Splaiul Independenței nr. 1	3.98.48
ANSAMBLUL DE ESTRADĂ	Sala Calea Victoriei 174	4.56.51
SALA FOST TEATRUL TINERETULUI	Str. Al. Popov. nr. 23	
SALA DALLES	Bd. N. Bălcescu	
SALA LIBERTATEA	Str. Dobrogeanu Gherea nr. 4	
TEATRUL TÂNDĂRICĂ SALA ORFEU	Pasajul Comedia	3.25.19
ANSAMBLUL DE CÎNTECE ȘI DANSURI C.C.S.	Str. Lipscani 53	3.15.00
ECHIPA ARTISTICĂ A C.C.A	Str. Uranus nr. 6	6.28.90
CIRCUL DE STAT	Piața N. Bălcescu nr. 2	5.69.88

Editată de C.D.B. Centrul de difuzare a biletelor de spectacole
Redacția, str. Academiei Nr. 29. Telefon 3.11.46

2 LEI